

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 3

Mars 1979

15. årgang

Utvelgelsen i Kristus

Av Carl Fr. Wisløff

Lovet være Gud og vår Herre Jesu Kristi Far, han som har velsignet oss med all åndelig velsignelse i himmelen i Kristus. For i ham har han utvalgt oss før verden ble grunnlagt, for at vi skulle være hellige og ulastelige i hans øyne. I ham har vi også fått del i arven, etter at vi på forhånd var bestemt til det, etter hans forsett som setter alt i verk slik han i sin vilje har besluttet det. - Efes. 1, 3-11

Utvelgelsen i Kristus - det er et stort og viktig emne i Bibelen. Men samtidig er det et vanskelig emne. Ja, mange vil si at de synes det er et lite oppbyggelig emne. De synes det nærmest er en uhyggelig sak å tenke på.

Utvelgelse? Er det slik å forstå at Gud har bestemt noen til å bli frelst og andre til å gå fortapt? Om så er, da er det jo likegyldig hva jeg gjør eller ikke gjør. Er jeg utvalgt til frelse, da blir jeg jo frelst. Og er jeg ikke utvalgt, så hjelper det selvsagt ikke hva jeg forsøker. Slik sier mange, og så skyver de hele spørsmålet fra seg.

Hvis du tenker og føler slik, da blir det mange steder i Bibelen du får vanskeligheter med. Vi har lest de klare og sterke ord her i Efeserbrevet. Gud har utvalgt oss før verden ble grunnlagt - vi var forut bestemt til å få del i arven. Ikke lett å komme forbi det som er sagt her! Og se hva det står i Romerbrevet: For dem som han på forhånd

kjentes ved, dem har han også på forhånd bestemt til å bli likedannet med hans Sønnens bilde, for at han skulle være den førstefødte blant mange brødre. Og dem han på forhånd har bestemt til dette, dem har han også kalt; og dem han har kalt, dem har han også rettferdiggjort; og dem som han har rettferdiggjort dem har han også herliggjort. Rom. 8, 29 f.

Forutbestemmelse - kallelse - rettferdiggjørelse - helliggjørelse - og herliggjørelse; her er de nevnt som perler på en snor. Eller la oss si: Som ledd i en kjede - og jeg som tror på Jesus, står ved ett punkt i kjeden; tenker jeg «bakover» i tiden, så peker kjeden på det som skjedde før verdens grunnvoll ble lagt. Tenker jeg «fremover» i tiden, så strekker kjeden seg fram og inn i evighetens samfunn med Gud.

Tenk også på det som Jesus sier hos Johannes: Dere har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt dere, Joh. 15, 16.

Og Peter skriver til dem som er «utvalgt etter Gud vår fars foruviten» - 1. Pet. 1, 2.

Dette er bare et lite utvalg av de mange steder hvor Bibelen taler om Guds utvelgende nåde. Så hvis du har vanskeligheter med tanken om utvelgelsen, er det mange steder i Bibelen du har vanskeligheter med.

Nå vil jeg komme med en bekjennelse og et vitnesbyrd: Jeg er blitt så lykkelig og glad for alt det Guds ord sier om utvelgelsen.

Grunnen er ikke at jeg nå synes jeg *forstår* alt som har med Guds nådevalg å gjøre. For det gjør jeg ikke.

Nei — grunnen er ganske enkelt denne : Det er så uendelig stort for mitt hjerte og mitt trosliv å tenke på at Gud har utvalgt *syndere* til salighet hos seg.

Den som får tro at han er et Guds barn, han vet ifølge Bibelens ord at han er utvalgt av Gud.

Tenk et øyeblikk på det !

Sant å si, vi både tenker og taler ofte ganske annerledes. Vi tenker som så : Jeg står på valg - skal jeg velge å tro på Gud, eller skal jeg velge å vende ham ryggen og ikke bry meg om hele kristendommen? Jeg er den som velger. Gud er en mulighet som jeg velger dersom jeg så ønsker. Men valget er i alle fall mitt.

Å ja, jeg husker hvordan vi hadde det i tidligere ungdomsår. Barnetroen var borte. Vi var store og fornuftige. Gud og kristendommen var en mulighet blant andre livsanskuelser og tankeretninger likesom passerte revy med bøyd hoder; det var vi som valgte.

Det var nesten som om en ville gjøre Gud ære ved å tro på ham.

Men en dag våknet samvittigheten til et nytt alvor. En hørte og leste Guds ord med oppmerksomhet. Og så lød det fra talerstolen: Nå må du velge Jesus ! Du må overgi deg til ham ! Overgi deg nå *helt* til Gud !

Så bestemte en seg for å gjøre det. En «overgav seg» til Gud. Forholdet til Gud ble da slik at alt sto i *valgets* tegn. Det vil si : Mitt valg. Det er så stort at jeg har tatt det rette valg.

Kanskje ble det vanskeligere etter en tids forløp, og en undret på om omvendelsen og overgivelsen var helhjertet nok. Kanskje var de ikke det? Vel, så måtte en overgi seg til Gud på nytt - denne gang må det bli en full overgivelse av hele livet, viljen, livsførselen - alt.

Jo visst. Den som ikke vil omvende seg, blir ikke frelst. Den som ikke vil la Gud få råde med livet hans, ham går det galt for.

Men det kommer bare så mye an på hvordan vi sier dette og hvordan det blir forkynt.

La meg få si deg en ting : Det er uendelig viktig å bli klar over hva som er vår virkelige stilling overfor Gud. Den sak blir klar for oss når Gud kommer i sitt ord og slår et menneske i kne så han får se at han er en fortapt synder, under Guds vrede. Når samvittigheten får kjenne dette slik at en forstår at en er på vei til helvete for sine synders og sin vantros skyld, da er det som en avgrunn åpner seg under en.

Da begynner en å fatte hva det vil si å gå fortapt. Det er for lite å si at en «kan komme til å gå fortapt. Vi er fortapt og står under Guds vrede - inntil vi blir frelst ved Guds nåde.

Da demrer en ny erkjennelse for stakkaren. Da skjønner han at det avgjørende for hans frelse ikke er om *han* vil, men om *Gud* vil. - Bibelen sier : Det står ikke til den som løper eller til den som vil, men til Gud, som gjør miskunnhet. Rom. 9, 16. Det store og merkelige er ikke at jeg vil overgi meg til Gud. Nei, det virkelig forunderlige, ja, utrolige, det er at Gud velger å ha med meg, synderen, å gjøre.

Men vil Gud ha med meg å gjøre?

Det er det naturlige spørsmål og det rette utgangspunkt. Ikke underlig om noen kan komme i nød med tanke på om de er utvalgt til frelse. For vi fortjener det jo ikke ! Vi fortjener heller å gå fortapt.

Det er disse ting Luther kjemper med i sin merkelige bok «Om den trellbundne vilje». Her sier han ett sted : «Mer enn en gang har tanken på Guds forutbestemmelse ført meg like til fortvilensens dypeste avgrunn, så jeg ønsker at jeg aldri var født - inntil jeg innså hvor sunn denne fortvilelse er, og hvor nær nåden den ligger.» —

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. navn og adr. Bladet blir halde oppe av frivillige gaver.

Eksp. : M. Skumenes, Horneland 5400 Stord. Postgiro : 5 42 88 75

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiling, adresseforandring og gaver til bladet.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheim-sund, og telf. (055) 51080.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Form.: Løf Øygarden, 3766 Sannidal
Tlf. Kragers (036) 83117

Kass.: Sverre Behn, 5601 Norheim-sund. Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro :
Vikøy Sparebank 3530.21.00932

Jeg sier deg : Det er ingen skade skjedd med den som kommer inn i alvorlig anfektelse ved tanken på om Gud i det hele tatt vil ha ham som sin. Den fortvilelsen er i virkeligheten sunn. Den «ligger nær nåden».

Dette fører meg til det neste jeg vil nevne - Jeg er så glad for ordet om Guds nådevalg fordi det sier meg hva *evangeliet* er.

Jamen, det vet vi da alle sammen, sier du kanskje. Hvem vet ikke hva evangeliet er?

Nei du, det er slett ikke alle som fatter hva evangeliet er. Tvertom, det er ikke så snart lært å fatte evangeliet — og det er en stor elendighet at så mange innbiller seg at de er vel underrettet i den sak.

Det er en farlig innbildning, som dessverre deles også av en god del predikanter. De tenker som så : Evangeliet vet vi jo hva er, og det er ikke vanskelig å forkynne det. Men Guds hellige vilje og lov, det er en vanskelig sak å forkynne for det moderne menneske.

De som taler slik, setter tingene på hodet. Hva Guds lov er, og hva den sier, det kan sant nok være vanskelig å fatte for et moderne menneske, som tror han kan bestemme sine normer selv. Likevel er menneskene til alle tider innstillet på at Gud *krever* noe av oss; at veien til frelse må gå gjennom lydighet mot Guds krav, de er tross alt ikke så vanskelig å fatte.

Men evangeliet - budskapet om frelsen av nåde ved tro, for Jesu forsoningsdøds skyld, det er en svær sak å fatte. Evangeliet er «hva øye ikke så, haa øre ikke hørte, hva som ikke oppkom i noe menneskes hjerte - ». 1. Kor. 2, 9. Evangeliet om frelsen i Jesu navn er i virkeligheten fremmed, uhørt, ufattelig for menneskehjertet. Det er et budskap uten noen parallell i noen religion. Det kunne ingen tenke seg til - det må bli oss forkynt, vi må få *høre* det. Ja, det må vi om igjen og om igjen få *høre*.

Hva er evangeliet? Det er Guds tilbud til oss, blir det sagt. Ja, det sier noen — men det er en helt misvisende måte å si det på. - Et tilbud - slikt får vi stadig. Annenhver dag et tilbud i postkassen, fra noen som vil selge oss farge-TV, broilere, konversasjonsleksika og stabburspølser. Til gunstige priser.

Når du får et tilbud, da er det du som tref-fer avgjørelsen - du kan kjøpe det rimelige TV-apparatet om du vil, eller la være dersom det ikke passer.

Men sånn er ikke din situasjon når *evangeliet* kommer til deg. Da står ikke du der som det suverene menneske som har all avgjørelse i din hånd. Det tenker du kanskje. Men slik er ikke stillingen. Det faktiske forhold er at du går der som en fortapt synder, under Guds vrede for dine synders skyld, på vei til helvete. Det er situasjonen.

Derfor er det for lite å si at evangeliet er et «tilbud». Det er ikke en gang nok å si at det er «løfte». Nei, evangeliet om frelsen i Jesus Kristus er et budskap om guddommelige løfter som er *oppfylt*. Det er et ord som

forteller at Gud har oppfylt sine løfter om å sende bortapte mennesker en Frelser. Løftene er oppfylt i Jesus Kristus, Guds sønn, — vår bror. Synden er sonet! Gjelden betalt! Gud har i Kristus forliket verden med seg selv så han ikke tilregner dem deres overtredelser. 8. Kor. 5, 19.

Dette budskap har den evne med seg i kraft av Guds Hellige Ånd, at det kan tenne troen i en synders hjerte Troen tar imot Jesus, og i hans navn er du så frelst.

Det er han som tar initiativet. Alt hviler i hans nådevalg.

Du har kanskje lest boken «Steingrunnen» av biskop Bo Giertz? Han forteller om to prester, dene ene en gammel sokneprest, den andre hans unge personellkapellan. Den gamle var en rettroende og varmhjertet prest, men nå kanskje noe stiv på sine gamle dager. Den unge var et barn av vekkelser, men med liten erfaring ennå.

Så tenker den unge presten: Jeg må vitne for denne gamle. Og så sier han en dag:

— Jeg må nevne for soknepresten at jeg er en troende.

Det går et glimt i øynene på den gamle, som sier:

— Jaså, er du en troende, hva tror du på, da?

Nei, tenker den unge, hva slags prest er dette, vet han ikke hva det er å være en troende? Med gråten i stemmen sier han så:

— Jeg har gitt Jesus mitt hjerte.

— Synes du det var noe å gi ham da, sier gamlingen.

Og så fikk den unge varmhjertede, men uerfarne presten en liten preken om forskjellen mellom å tro på sin omvendelse — og å tro på Gud.

En kan få lys over dette ved å lese kapittel 16 hos profeten Ezekiel. Der taler Herren til Judea, og vil nok si oss alle noe på samme tid.

Profet-ordet taler om en liten pike og hennes skjebne den dagen hun ble født. «Intet

øye ynkedes over deg — men du ble kastet ut på marken den dag du ble født.» For et bilde på forlatthet og hjelpeløshet!

Men «da gikk jeg forbi deg og så deg sprelle i ditt blod, og jeg sa til deg: Du som ligger der i ditt blod, lev!»

Slik går det til å bli et frelst Guds barn. Det kommer en god mann forbi, han tar armen opp og bærer henne hjem til seg, vasker og stiller henne og gir henne all sin kjærlighet og omsorg —

Vi kan godt se vår egen frelse i det lys, for slik er det.

Før eg låg i synd og våde
tung var all min gang og veg.
Då kom Jesus med sin nåde
Å kor glad han gjorde meg!

Å den dagen, å for sæle!
aldri meir eg gløymer den!
Då eg høyrede hyrdingmæle
Då eg vart ein Jesu ven!

Nå spør noen igjen: Skal en ikke si til folk at de må overgi seg til Gud?

Jeg svarer igjen: Jo, det skal vi. Vi skal alvorlig be folk omvende seg. Men dette kan sies på mange måter.

Det blir ofte sagt på en slik måte at folk ikke kommer lenger i sit gudsforhold enn til en idelig gjentatt «overgivelse» til Gud. Hvilken sjelesørger med litt erfaring har ikke møtt dem? «Jeg overga meg til Gud på sommermøtet ifjor. Men det holdt ikke. Nå vil jeg overgi meg til Gud igjen, og denne gangen skal jeg overgi meg *helt og fullt*.» Slik lyder det.

Gud velsigne deg som vil overgi deg til Gud! Gud velsigne deg som vil ha et oppgjør med Gud om dine synder — dine uoppgjorte synder og dine vanesynder. Ingen blir en kristen uten slike oppgjør, må ingen av oss glemme det.

Men — her kommer evangeliet om Jesus. Evangeliet sier deg noe stort og merkelig, uhørt og uten sidestykke i verden: Hør, det

er skjedd noe veldig stort for snar to tusen år siden : Gud har sendt sin Sønn for å frelse oss. Jesus har tatt på seg Guds vredes dom over våre synder - Gud er nådig for Jesus skyld : Det skal du få tro, det skal du få lite på - og hvile i.

Gud i Kristus forlikte verden med seg selv og har nedlagt i oss ordet om forlikelsen. 2. Kor. 5, 19. Det gjorde Gud. Dette er evangeliet - frelsen er hans verk.

Hør en sak til. Utvelgelsen er en utvelgelse i Kristus. Hvor godt å tenke på det ! Jeg kunne si det slik : Det er Kristus som er utvalgt. Gud har utvalgt sin Sønn, Jesus Kristus, til frelse for alle som tror.

Guds evige nådevalg er ikke en vilkårlig sak. Det gikk ikke slik for seg at Gud like-som holdt manntall over menneskene og bestemte helt vilkårlig : Denne skal gå fortapt - denne skal bli frelst. Nei, slik skjedde det ikke. Men Gud bestemte seg for å gi sin Sønn for våre synder. Han valgte forsoningens vei, Gud lot sin egen Sønn bære vår straff — han som er ett med Faderen fra evighet kom og ble et menneske, for å lide og dø for oss. Dette er forsoningens under. Vår forstand fatter det ikke. Vi må bare holde oss til Guds ord og betrakte det i bønn og tro.

Utvelgelsen er en utvelgelse i Kristus. Gud har ikke bestemt visse mennesker til å gå fortapt. Hans nådevilje gjelder alle. 1. Tim. 2, 4. Og nådens vei heter Jesus Kristus

Grunnen til at han valgte meg og deg, vi som tror på Jesus, den grunnen ligger ikke i deg og meg. Det er ikke sånn å forstå at Gud lette til han fant noen som var sterke og utholdende nok, fromme og troende nok til å bli frelst. I så fall var aldri jeg blitt frelst.

Nei, han valgte Jesus Kristus som vei til frelse.

Da kan jeg kjenne meg forunderlig trygg, når jeg tenker på Guds nådevalg. Gud visste hva han innlot seg på da han kalte meg. Han visste hvor svak jeg er, hvor tilbøyelig til syndige tanker, selvopptatthet og uvilje mot å

ofre noe. Han visste det alt sammen. Og så valgte han meg. Det er ikke til å fatte. Men ordet viser meg dette. Så er jeg trygg.

Gud skal allting mage
som meg alle dage
favner i sitt skjød.

Han som meg utvalgte,
og blant sine talte.
førenn jeg ble født.

Han som vet så god beskjed
uti livet og i døden
hva jeg har fornøden.

Han vet hvorav vi er skapt, han kommer ihu at vi er støv, sier David. Salme 103, 14. Gud visste at det var en synder han valgte, han fant ikke noe grunnlag for frelse i meg. Han visste fra evighet av hvordan jeg er. Men så valgte han meg likevel.

Synes du alt dette er vanskelig å forstå ? I så fall er du i godt selskap. De lærdeste og frommeste har bekjent at deres tanke ikke strakk til her. Vi små mennesker fatter ikke dybden i Guds tanker. Vi får bare holde oss til Guds ord.

Luther sier : «Følg du brevet til romerne i riktig rekkefølge. Tenk først på Kristus og hans evangelium slik at du kan erkjenne din synd og hans nåde og deretter kjempe mot synden, som Paulus lærer fra første til åttende kapittel. Deretter, når du i det åttende kapittel kommer i anfekkelse under kors og lidelse, så vil dette i det niende, tiende og ellevte kapittel lære deg hvor *trøstefull* Guds forubestemmelse er.»

Men nå er det ett spørsmål som trenger seg på : Hvordan blir Guds nådevalg virkeliggjort - hvordan blir det virkeliggjort, det som Gud har bestemt i sitt råd ?

Eller for å spørre på en annen måte : Hvordan kan en vite om en er utvalgt ? Blir ikke det hele svært vilkårlig ? La oss finne svaret i Guds ord. Vi leser 1. Tess. 1, 4 : «For vi vet at dere er utvalgt, brødre, dere som er elsket av Gud.»

Ja, men kjære Paulus, kunne en si — hvor-

dan kan du være viss på at disse brødrene i Tessalonika er utvalgt? Har du vært i himmelen og sett en navneliste der oppe, eller har Gud på annet vis gitt deg informasjon om hvem som er utvalgt?

Nei, slik gikk det ikke for seg. - La oss lese videre: «For - og her kommer altså grunnen til at Paulus er viss - vårt evangelium kom ikke til dere bare med ord, men også med kraft, med den Hellige Ånd og med full overbevisning -. Under stor trengsel tok dere imot Ordet - - ».

Hvorfor tror Paulus at de er utvalgt, hva bygger han denne visshet på? Svaret er: Han ser at de har hørt evangeliet og tatt imot det.

Les også 1. Tess. 2, 13: «Derfor takker vi også alltid Gud for at dere tok imot det Guds ord som dere fikk høre av oss, ikke som et menneskeord, men som Guds ord, hva det i sannhet er — det er også virksomt i dere troende.»

Hvordan kan jeg tro så stor en sak som at Gud har utvalgt meg? Hvordan kan jeg få

visshet i så opphøyet en sak? Vi har funnet svaret: Den som tror evangeliet om Jesus, han tror samtidig sin utvelgelse. Evangeliets nådekall er Guds kall, virkeliggjørelsen av hans evige forsett om å ville frelse den som tror på Jesus.

Hva kan vi gjøre nå, annet enn å takke ham?

La oss be: Herre Gud, himmelske Far! Vi takker deg fordi du ved ditt ord har hjulpet oss ut av lovtrelldommens mørke og ført oss til din nådes lys. Vi ber deg, ta ikke dette lys fra oss, men bevar oss nådig fra all forførelse og villfarelse, og gi oss av hele vårt hjerte å ta ditt ord til oss og rette vår levnet etter det og sette all vår lit til din nåde og din Sønnns dyre forløsning, ved denne din elskede Sønn, Jesus Kristus vår Herre, som med deg lever og regjerer i den Hellige Ånds enhet, en sann Gud fra evighet til evighet!*)

*) Den gamle kollektbønn for 25. søndag etter trefoldighet.

Fra boka «Utvelgelsen i Kristus.»

Ta dere i vare for fariseernes og saduseernes surdeig

Av Øivind Andersen

I Matt. 16, 6 leser vi: «Da sa Jesus til dem: Se eder for og ta eder i vare for fariseernes og saduseernes surdeig». Amen.

Denne surdeig karakteriserer Jesus selv som hykleri og med hykleri tenker Jesus i denne sammenheng på en falsk lære, på en lære som leder menneskene bort fra Gud og inn i en evig fortapelse.

Dette med surdeig er på hebraisk språk brukt på alt det som ødelegger i Guds rike. Det vil si, ikke alltid, for surdeig var også kjent som en nødvendig ingrediens når man bakte brød. Så det er ikke alltid at det betyr noe galt. Men svært ofte er det nettopp brukt som bilde på det som leder bort fra Gud. Slik

bruker også apostelen Paulus det i Galaterbrevet, der han sier: En liten surdeig kan gjennemsyre hele deigen. Og da tenker ap. Paulus på den vranglære som galaterne var utsatt for, at litegrand av den vranglære kunne ødelegge alt Guds ord for dem, fordi de kunne ikke lenger se hva som står skrevet.

Her advarer Jesus sine disipler, det er dem han taler til, og ordet gjelder i første rekke oss som tror på Jesus. Men gjennom oss, gjelder det alle mennesker. Det samme som angår oss, det angår hvert eneste menneske i verden, for det er et Guds ord til alle mennesker.

Det må være alvorlig, siden Jesus sier det

på denne måten : Se eder for, og ta eder ivare. Når det er farlig å ferdes ute av en eller annen grunn, så sier vi : Se eder for idag. Jeg husker jeg skulle ut og gå i New York, det var kaldt den dagen, da sa en mann til meg : Ja nå får du se deg for, ellers går det galt, du kommer ikke levende tilbake hvis du ikke ser deg for. Og det var sant, det var all mulig grunn til å se seg for den dagen. Det er dette Jesus også taler til oss om : Se deg for, og ta deg ivare. For hva? For fariseernes surdeig.

Nå er spørsmålet hva Jesus mener med fariseernes og saduseernes surdeig. Han mener deres lære. Det fremgår jo av det han sier ellers, at denne surdeig det er deres lære, og det er denne lære han karakteriserer som hyckleri, det vil si at den fører menneskene inn i et hykkelsk gudsforhold, i noe som man tror er et riktig gudsforhold men som i virkeligheten er det stikk motsatte.

Fariseernes lære, hva er den egentlig? Den går i all korthet ut på at Gud skal hjelpe oss mennesker til å leve som han vil vi skal være. Fariseerne var klar over at menneskene ikke kunne noe av egen kraft, og det talte de meget sterkt om. Men Gud skulle hjelpe dem til å bli slik Gud ville ha et menneske, og ved hjelp av Guds kraft kunne mennesket leve etter Guds bud. Av seg selv kunne ikke mennesket leve etter loven, men hviss Gud gav mennesket kraft til det, da kunne det holde loven. Og forutseningen for at det skulle lykkes, var at de bekjente sine synder og gjennom syndsbekjennelse fikk syndsforlatelse.

Høres ikke dette pent ut da? Du skal bekjenne dine synder, så får du tilgivelse, og så skal Gud gi deg kraft, så kommer du til å leve slik som han vil at du skal være. Og mange spør : Hva er det som er galt her? *Alt er galt!* Det hele er galt! Denne lære er intet annet enn noe som fører menneskene bort fra Gud. Sannheten er jo den at det er ikke noe stoff i meg og deg som Gud kan gjø-

re noe ut av. En snekker kan ikke lage noe av et rotent materiale. Det er noe som Guds ord sier det er umulig for Gud å gjøre gjennom sin hellige lov, hvor meget han enn gir mennesket kraft, og det er å gjøre mennesket slik loven sier det skal være. Det er umulig, sier Guds ord. Materialet er rottent, materialet har sviktet. Det er dette vi må innse, om det ikke skal gå oss evig galt.

Men dette er det mange mennesker som ikke innser i dag. At Gud skulle hjelpe meg til å leve slik han vil, hva skulle være i veien for det? Når et menneske sier det, da legger han for dagen at han aldri har sett sannheten om seg selv, han har aldri stått for den hellige Guds ansikt og sett hvem han er og hva han er. Og fra det øyeblikk vi står ansikt til ansikt med Guds hellighet forstummer all slik tale. Og jeg behøver jo ikke å gå lenger enn til meg selv for å bli klar over den erfaring. Jeg husker godt da jeg sto for Guds ansikt etter i mange år å ha levd i hyckleri faktisk, så stod jeg for Guds ansikt og fikk se hvem jeg er og hva jeg er, og da ble det klart for meg at det finnes ikke noe stoff i deg til å være en kristen, så jeg til meg selv, ikke en gang Gud kan hjelpe meg til å være en kristen. Slik sa jeg det. Men jeg burde jo ikke sagt kristen, jeg burde sagt til å være retferdig for Gud. De ville vært mer korrekt, men du skjønner nok hvordan jeg følte det og hva jeg mente.

Da fikk jeg se noe. Gud har forkastet oss, han har forkastet dette rotne materiale som heter meg og deg, og tatt en stedfortreder, sin egen Sønn. Og de står om det i Rom. 8, 3: Det som var umulig for loven, idet den var maktesløs ved kjødet, det gjorde Gud, idet han sendte sin Sønn i syndig kjøds lignelse - de vil si som et virkelig menneske men syndefri. Han sendte sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse og for syndens skyld, og fordømte synden i kjødet, for at lovens krav skulle bli oppfylt i oss, vi som ikke vandrer etter

kjødet, men etter Ånden.

Gud tok et nytt materiale, sin egen Sønn, han sonet våre synder, i ham kunne dommen som loven krever over synden eksekveres. I Jesu syndfrie kjød på Golgata kors ble synden i vårt kjød domfelt, domen er satt i verk, den er fullbyrdet, og vi er fri. Det sier Guds ord.

På grunn av dette begynner Jesus å leve i oss, forstår dere. Gud hjelper ikke oss til å bli annerledes, men jeg avdør fra meg selv, jeg mister mitt liv for Jesu skyld, og så finner jeg et nytt liv. Jeg blir et nytt menneske som det også står i 2. Kor. 5 i denne sammenheng, det gamle er forbi, alt er blitt nytt.

Å være en kristen, når vi tenker på våre gjerninger i det daglige liv som kristne, det er at Guds egen Sønn åpenbares i oss, at det som Guds hellige lov tar sikte på, det fullbyrdes i oss - ikke av oss, men i oss, ved Jesus Kristus som ved troen bor i våre hjertar. Så enkelt er det. Men dette er altså Guds ord. En annen lære er falsk, og fariseernes lære er falsk, den er egenrettfærdig. Hvis vi vil gi en ganske kort karakteristikk av fariseernes lære, kan vi ganske enkelt si det er egenrettfærdighet.

Alt som vil gjøre oss rettfærdige, alt som går ut på at Gud kunne hjelpe oss til å bli det, og som derfor gjør oss til Jesu Kristi fiender og motstandere, det er falskt. Fariseerne var Jesu Kristi fiender, kunne ikke være noe an-

net. Det er deres surdeig.

Hva er så saduseernes surdeig? De er ganske enkelt at man prøver på å forene Gud og verden. Saduseene, de var meget glade i templet og alt som foregikk der. De brydde seg ikke så meget om synagogen og samlingen som foregikk der, men de var det vi i vår dagligtale på vårt sprog kaller meget kjedelige det var de. Og de var innstillet på alt det Gud hadde gitt i gudstjeneste, ofringer og alle slike ting men samtidig var de meget glad i penger og mege dyktige forretningsmenn.

Denne kombinasjon advarer Jesus imot, han sier nettopp om den i bergprekenen: Ingen kan tjene to herrer. Det lar seg ikke gjøre. Den som prøver på å tjene to herrer, tjener bare en, og det er ikke Gud. Dette er Saduseernes lære, og også den blir du bevart fra ved å leve i Kristus.

Jesus er vår rettfærdighet overfor Gud. - Setter du din lit til ham, som kjøpte deg fri, og til den rett vi har talt om og som du har i Kristus, da eier du den retten, da er du tilregnet rettfærdighet, da er du Guds barn, da er du Guds arving og Jesu Kristi medarving, da har du Guds løfte over hele ditt liv, med all den velsignelse dette løfte fører med seg. - Amen.

Avskrift etter lydband fra den uth. Timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A.L.

Fadervår i evangeliets lys

Av Kristoffer Høie

Hele Bibelen vitner om at det er Guds vilje og hensikt at alt hans ord skal tolkes i og ut fra evangeliets enkle, utvetydige, evige sannhets lys. Hvor dette ikke blir gjort ligger villfarelsen alltid nær, og også ved denne bønn som er blitt kalt Fadervår. Vi må ikke glem-

me at Gud ser mer til våre hjerteforhold med ham enn våre leppers ord, også når vi kommer frem for ham med vårt Fadervår.

I lys av Guds eviggyldige evangelium synes det meg at Jesus i denne bønn gir uttrykk for den levende tros hjertebønn hos sine disipler.

Den bønn som alene Gudfader, Sønn og Helligånd kan virke i sine nådebarn.

Jeg kjenner ofte trang til å vitne for andre, om det jeg synes Gud i sin nåde åpenbarer og velsigner for meg, i evangeliets Helligåndsupplyste budskap til fortapte syndere. Samtidig synes jeg også mer og mer å se hvor nødvendi der er i denne tid at all forkynnelse og lære, tro og opplevelse blir prøvet på evangeliets rettferdiggjørende og helliggjørende lys. I mitt eget bedragelige hjerte kjenner jeg ofte både tilbøyelighet til og frykt for å bli penset inn på djevelens listig forførende hovedspor til fortapelse. Et spor som djevelen synes, på den ene side å opphøye og forherlige den naturlige og menneskelige visdom og gransking av alt og alle, til forkastelse av alt det som fornuften ikke kan fatte, og til skade for menneskenes vesenligste områder og gudsforhold. På den andre side synes han å opphøye og forherlige Guds hemmelige storhet og ufattelighet, til blind tro på hva som helst som læres, bare Guds navn blir nevnt. Her høres det forførende farlige slagordet at Gud vil ikke at vi skal forstå læren, men tro den. Elles så synes alle tenkelige og utenkelige forførelser å samles på dette hovedspor. Med alvorlig formanende ord viser Bibelen at til hver person og menighet har djevelen lagt et besnærende sidespor som pensar inn på hovedsporet.

Vår eneste redning er Guds eviggyldige klare evangelium med full frelsende virkning fra før verdens grunnvoll ble lagt. Guds evige budskap om at hele vårt syndeliv, like fra foster i mors liv til vi går ut av verden, har Gud fra evighet av tilregnet Jesus. Hele Jesu fullkomne hellige Gud velbehagelige stedfortredende liv fra Marias syndige morsliv til han var hjemme hos Gud igjen, har Gud fra evighet av tilregnet oss fortapte syndere. - Derfor har alle djevelens forførelser et eneste hovedmål, nemlig å holde Guds frelsende evangelium skjult for oss. Det er uhyggelig i hvor stor grad djevelen makter dette, både

som brølende løve og som lysets engels skikkelse. Vi kan legge merke til at han pensar oss ofte inn på sine listige spor ved å knytte forførelsen til elles sanne evangeliske læres gode navn, ja endog til Guds eget navn. Han maktet å forføre Adam og Eva ved å tale tilsynelatende fornuftige ord til dem om Gud. Israel ble forført ved djevelens falske tale om Gud og Abraham som deres far. Likeså ved Moses. Jesus forutsa at det samme ville komme til å skje ved hans navn.

Den største og avgjørende gjerning i Guds rike, er selv å være opplyst og våken ved evangeliets lys og se til at også våre medmennsker er det. Det er på denne bakgrunn Jesus lærer sine disipler å be :

Fader vår, du som er i himmelen.

Jesus visste at bare Guds nådebarn i Guds evig gyldige evangeliums lys kan av hjertet si Far til den tre ganger hellige Gud i himmelen. I seg selv, med sitt beste og verste, er de og blir de aldri noe annet enn fortapte syndere for Guds hellige ansigt. Men Gud har etter sitt evige evangeliums nådefulle visdom og kraft satt hele skaperverket med den falne syndige menneskeslekt, i et guddommelig nådeforhold til seg selv, allerede før verdens grunnvoll var lagt. (Efes. 1.) Alt er blitt til i og ved Guds evige visdoms nåde i Jesus. Johs. 1, 1-5 og 12-14. Kol. 1, 15-23 Hebr. 1, 1-4. Uten Jesus er ikke noe blitt til av alt som er til. Derfor forkynner evangeliet at alle menneskers arvesynd og syndeliv, ditt og mitt, helt fra vi var foster i mors liv til vi går ut av verden, er tilregnet Guds eneste enbårne Sønn Jesus. Gud gjorde det i sin evige kjærlighet til oss forat vi ikke skulle stå for hans hellighet med vår synd og syndeliv og bli utestengte fra himmelen. Hele Jesu hellige Gud-velbehagelige liv og fullkomne liv under alle lovens krav, fra han var i Marias syndige morsliv til han var hjemme hos Gud igjen, har Gud fra evighet tilregnet oss. Han gjorde det i sin evige nåde og kjærlighet til

oss, forat vi skulle ha Jesu fullkomne liv og barnereitt å stå for Gud med, i liv og død og på dommens dag, og ha Jesu verdighet til å gå inn i himmelen med.

Jesus viste også at vår hellige Far i himmelen må avvise og forkaste absolutt alt annet enn det han selv alene har gjort, og som er nok for oss til frelse for tid og for evighet. Ja, han forkaster alt det som vi ved vår falne gamle Adams medfødte hovmodige religiøsitet så ofte vil stå for Gud med i forførende vantros tilleggs gjerninger. Evangeliet viser at det er ikke arvesynden, den som Gud fra evighe tilregnet Jesus, som først og fremst hindrer Gud i å bevare oss i Jesu evige tilregnede rettferdighet, men det er vår vantro og mangel på erkjennelse av vår synd og absolutte hjelpeløshet og totale avhengighet av Guds nåde i Jesus. Derfor forkynner Jesus at toldere og sjøger går frelst inn i himmelen, mens nidkjære trellebundne gudsyndere i bokstavens gamle vesen i vantro forkaster sin del i Jesu arv til himmelen.

I evangeliets lys får vi se at Gud kaller ikke til arbeid, og spør ikke etter den som av seg selv bare vil og synes selv å kunne. Men Gud kaller og bruker den som erfarer evangeliets avslørende og ydmykende sannhet om seg selv og som nå klynger seg ene og alene til Jesu stedfortredende hellige fullkomne liv for Gud som sitt eneste håp. Deres rettferdighet er intet av seg selv, men alene Jesu tilregnede rettferdighet av Guds nåde. Deres helliggjørelse for Gud er at Gud har tilregnet dem hele Jesu hellige liv på jorden, fra han var i mors liv til han var hjemme i himmelen. Derfor kan bare Guds sanne nådebarn i ydmykhet av hjertet si Fader vår du som er i himmelen, og derfor kan Gud bare bruke disse til sann veiledning for andre. De står rene for Gud i Jesus og vandrer i fotsporene av den tro Abraham hadde før han var omskåret (Rom. 4, 7-12).

Guds ord fremstiller Abraham, troens far, i sin alene Gud-virkende rettferdiggjørende og

helliggjørende tro, uten egne tilleggs gjerninger, uten omskærelse og uten dåp 430 år før Gud gav lovens bud og forskrifter til Moses (Galat. 3, 15-18). Både det gamle og det nye testamente fremstiller denne Abrahams tro som det eneste gudgitte eksempel på sann levende tro til etterfølgelse for oss. Det er for å forkynne, stadfeste og styrke oss i denne tro at Gud gav omskjerelsens ytre tegn og ofringer og renselses forskrifter, dåp og nattverd. Ja alle Guds forordninger har det ene evangeliske mål, å virke til at vi blir bevart i og vandrer i den tro Abraham hadde før omskjerelsen. Men det er bare de som Gud får bevare i evangeliets lys som har åndelig visdom og forstand til å forstå dette. Det var ved evangeliets lys Gud kunne si til Abraham: Jeg er Gud den almektige, vandre for mitt åsyn og vær ustraffelig. (1. Moseb. 17, 1).

Det er vår Far som er i himmelen som fra evighet av har bestemt alt etter sitt eget frie råd i sin guddommelige nåde og visdom. Han alene skapte alt i sin hellige nåde ved Jesus, Guds enbårne Sønn. Det er Gud alene i sin evige opphøyede suverenitet som tilregner synderen alt det Jesus er for Gud, uten menneskers medbestemmelser eller medvirkning. Dette gjelder syndere fra de er foster i mors liv til de går ut av verden, de som Guds hellige øyne ser at de i seg selv ikke har noe til Guds velbehag å stå for ham med i vantros tilleggs gjerninger til Guds evige fullkomne frelse. Vår Far i himmelen er denne Gud som vi alle må møte på den siste store dommens dag.

Helliget werde ditt navn

I evangeliets lys ser vi at *Guds navns hellighet* er en guddommelig frelsende hellighet som åpenbares for menneskene, vesentlig på to måter. Guds hellighet er åndelig livsskapende og livsbevarende i det den dører og gjør levende, sårer og laker, tukter og trøster avklær og iklær, virker hunger etter rettferdighet og gir rettferdighet o.s.v. Guds hellighet

freiser oss fra falsk tro på oss selv, idet den knuser og dører oss i vår falne naturs egenrettferdige religiøse tro på noe i eller av oss selv til Guds velbehag.

I den sanne syndserkjennelse og hunger etter en rettferdighet som holder mål for Gud, er det godt for synderen å se og høre at Gud fra evighet av har kledd synderen i sin egen hellighet i Jesus, før verdens grunnvoll var lagt. Men det er bare Guds sanne nådebarn, de som Gud får bevare i sitt hellige evangeliums lys som har åndelig visdom og forstand til å fatte og forstå nødvendigheten av at Guds navn blir holdt hellig på disse to vesentlige måter. Derfor er det bare Guds sanne nådebarn under Guds fulle velbehag som av hjertet kan be helliget vorde ditt navn.

Disse vet av hellig erfaring hva det vil si å frykte og elske Gud av hele sitt hjerte. De kjenner kampen for seg selv og andre mot djevelens listige villedelse på dette avgjørende område. Blir vårt syn fordunklet her, vil også forkynnelseens klare basun til kamp snart stilne av iblant oss.

Når djevelen får oss på den plass at Guds tre ganger hellige dømmende og frelsende hellighet ikke får nå inn til vårt hjerteliv, har han tilsynelatende bare nytte av at våre ytre kristelige former fungerer videre. Djevelen fører ofte til denne villfarelsens vei gjennom førte, såkalte bekjennende kristne, som i sin gode tro er ivrige for Gud i sin falske forkynnelser.

Bibel og erfaring viser at djevelen har målbevisst rettet sin virksomhet både hos hvert enkelt sant Guds barn og sann menighet. Han forvrenger Guds sanne hellige bilde for dem og forkynner en ufarlig kjærlig far som er i himmelen. I Guds sanne menigheter har djevelen bruk for mange slike falske bekjennende kristne. Det er disse rent menneskelige gode, innflytelsesrike, han fremstiller og anbefaler som ledere og åndelige sjelesørgere.

For menigheten virker det da mere besnørende og positivt med slike ledertyper,

enn med mange av de mangelfulle tilsynelatende negative skrøpelige, om enn sanne Guds nådebarn, som også har tendens til å skape uro og bryderi. Djevelen unnså seg ikke for å bruke Guds ord i sitt forsøk på å forføre Jesus. Fristeren og forførereren er like farlig i dag som alltid.

Når de sanne profeter ser at menigheten holder på å gli bort fra sant gudsliv, og så forkynner Guds hellige straffende vrede, er de falske profeter straks på plass og forkynner falsk fred.

Bare i evangeliets hellige sannhetslys kan vi merke forskjellen på de sanne og falske røster iblant oss, også i dag. For de som djevelen har fått inn på falske grunner forkynner han fredens budskap, og gleder dem med å komme langt bort fra selvransakelsens ubehagelige skarpe stikkende toner. Djevelen kan også synge: «Ingen er så trygg i fare som Guds lille barneskare», og forkynne at Han som begynte en god gjerning i dere han skal fullføre den. Er vi våkne idag for det falske «frykt ikke» som holder på å gjøre oss til dårlige jomfruer?

Glemmer vi at det er den tre ganger hellige Gud vi ber til når vi sier: *Helliget vorde ditt navn?*

Det er denne vår Far i himmelen som satte de dårlige jomfruer utenfor og lukket døren.

Men hvor stort at ennu er nådens tid. I sin tre ganger hellighet roper vår Far på alle førte menneskebarn og sier: Kom til meg, alt er ferdig! Om syndene er som purpur, skal de bli hvite som sne. Og ingen av de førte som tar sin tilflukt til Ham dømmes skyldig, men får frifinnelsesdom for Jesu skyld. (Salme 34, 23. Rom. 3, 9-31). Hele æren tilhører vår Gud og Lammet. Amen.

ÅPENBARING

Legger vi merke til vår forkynnelse, da vil vi høre at dette ordet blir lite forkynt. Det kan av og til bli nevnt i forbifarten, men det har en så stor betydning at det bør ikke holdes hemmelig eller skjules.

Ordet åpenbaring forteller oss at det finnes noe vi ikke kan tilvende oss ved lærdom. Ser vi i bibelordboken på ordet åpenbaring, da vil vi se at Bibelen taler om mange ting som må åpenbares, ting som forstanden ikke kan gi oss den rette betydning av. I 1. Samuels bok 3, 7 ser vi at Herrens ord ennå ikke var åpenbart for ham. Det vil ikke si at han ikke hadde hørt og lest Guds ord, for han hadde jo vært i templet hele sitt liv. Tro om vi finner sidesyke til dette i vår tid?

Ungdom kan gå på gode skoler og lære og høre mye Guds ord, og alikevel har de ikke fått åpenbart ordets innhold, hemmeligheten i evangeliet. Det var en av mine dypeste sorger å oppdage dette. Hva årsaken er til dette, det tør jeg ikke si noe om, da jeg er altfor lite kjent i skolemiljøet.

De som er lærere får sikkert mange spørsmål fra elevene, da det er trolig at elevene går til lærerne med sine spørsmål på samme måte som Samuel gikk til Eli med sitt spørsmål. Eli greidde heller ikke i første omgang å gi et rett svar, men då spørsmålet ble gjentatt forstod han det, og Samuel ble hjulpet. Jeg undres på om det ikke også i dag går mange omkring med dette spørsmålet: Hvorledes kan jeg opdagde Guds åpenbaring?

Her vil jeg be dere som er forkynnere om å hjelpe de unge på dette område. Det har alltid vært nødvendig, men særlig i dag da dette holder på å dø helt ut, og menneskene tror at de kan greie seg uen denne åpenbaring.

Den åpenbaring Samuel fikk denne dagen var ikke en engangs-åpenbaring, men det var den første som gav ham kjennskap til hvor-

ledes Gud talte til ham. Og denne kjennskapen fikk han bruk for mange ganger senere gjennom sitt liv. Med andre ord *ble ordet levende for ham*. Du som leser dette, har du opplevet dette at Guds ord ble levende for deg? Den som kunne finne de rette ord her, for her går sikkert mange unge og eldre som studerer på dette.

Årsaken til at jeg ble oppmerksom på dette, var noen gamle trosbrødre som ofte vitnet om et ord som hadde blitt levende for dem. Dette kunne ikke jeg vitne om. Hvorledes er det med deg som leser dette? Gjør du som Samuel, går til en du har tillit til og snakker ut med ham om dette, det tror jeg vil være det beste. Det er så vanskelig for meg å finne ord for dette og å få det ned på papiret. Får du ikke klarhet her, da kan du komme i den stilling at ordet aldri blir levende for deg, og det vil føre til at du aldri får oppleve ordets kraft. Guds ord er levende og kraftig, sier Bibelen.

Det går nok mange omkring med stor kunnskap i ordet, men de har aldri opplevd ordets omskapende og bærende kraft. Det er vel en av årsakene til den stillingen vårt folk lever i idag. Folk er litt om senn blitt dysset inn i ro, og er tilfreds med at de har den rette lære og kunnskap, uten at de har funnet livet i en levende tro på Jesus og kjenner evangeliet som er en Guds kraft til frelse for hver den som tror.

Vi skal være takknemlige for den sanne kunnskap, for den har stor betydning, for Paulus sier at kunnskapen om Jesus Kristus ble så mye mer verd at han tapte alt og aktet det for skarn så han kunne vinne Jesus og bli funnet i ham. Men kunnskap eller viten alene, uten åndsåpenbarelse av Jesus og frelsen i ham og gjenfødelse til livet, er den beste so- vemedisin som fører folk inn i den evige for- tapelse.

Tenk om jeg med dette kunne vekke en og annen av alle dem som lever iblant oss med store kunnskaper, men uten ånd og liv i troen på Jesus.

I Galaterbrevet står det om noen som begynte i Ånd, men som fullendte i kjød. Dette viser oss at det går an å begynne sant og rett, men ende galt i egne gjerninger og teori uten å eie Guds ånd. Og den som ikke har Kristi ånd, han hører ikke ham til, sier Skriften, hvor stor kunnskapen enn er.

Den som ikke ser denne store forskjell, han har ingen evne eller mulighet til å opplyse andre om det. For dette hører til de ting som ikke kan læres, det må bli åpenbart for oss ved Guds Ånd. Det finnes mange ting som er nødvendig å be om, men ikke noe er så nødvendig å be om som Åndens åpenbarelse av Jesus og han frelse for oss. Det burde vi be om fremfor alle andre ting.

Ole Rolfsnes.

Pantet på vår arv

Av og til møter ein engstelege og anfekta sjeler som spør: Korleis kan eg vita at eg er frelst? Korleis kan eg vera viss på at eg er gjenfødt? for det står jo at den som ikkje er født på nytt kan ikkje sjå Guds rike eller koma inn i det. Når dei ser på seg sjølv, ser på kva som rører seg i tankar og sinn, eller på sitt liv som kristen, då synest det som alt vitnar imot at dei er eit Guds barn, imot at dei er fødd på nytt.

Ja, du har rett i det at om vi ser på oss sjølv er der lite å sjå som kan gi oss visse om ein ny fødsel og barnekår hjå Gud. Det kjem vel for ein stor del av, og er avhengig av, kva me ser på. Ser du på det naturlege menneske, kjøtet som Bibelen kallar det, og som er det som ligg nerast å få auga på, er der så visst ikkje mykje som vitnar om eit nytt liv. Då lyt me nok seia med svensken: «Er detta jag? då måsta jag skjemmast». Også i vårt liv som kristne, vil me diverre også finna det me har grunn til å skjemmast over og syrgja over.

Men vender du deg til Ordet, vil du der sjå at dei som såg opp til Jesus lyst av glede og trong ikkje blygast (skjemmast). Det finn du i Salme 34, 6. Vil du bli viss om at du er fødd av Gud, at du er eit Guds barn, då må

du venda deg til Jesus og Ordet, for han åleine er trua sitt ophav (Hebr. 12) og grunn til frelse og salighet. Og det er åleine ditt forhold til Jesus og ordet om han som kan visa om du er fødd av Gud.

Skrifta fortel at eit Guds barn kan me ikkje kjenna etter kjøtet, men av den Ånd som bur i oss (2. Korint. 5, 16). Om dei kjende Jesus etter kjøtet den tid han vandra millom menneske her på jorda, så kjenner me han ikkje lenger såleis, seier apostelen Paulus. Nå kjenner me Jesus gjennom den Ånd som talar, og ved det ord han forkynner. Slik er det også med eit Guds barn. Me kjenner deg på den Ånd som bur i deg og talar gjennom deg, på den stoda du tek til Jesus og ordet og evangeliet om han, og til den stoda du tek til dei som trur på Jesus og lever i samfunnet med han. Me veit me har gått over frå døden til livet, vitnar apostelen Johannes, for me elsker brørne. Ingen elsker Jesus og ordet om krossen og dei som er fødd av Gud, utan at du sjølv er fødd av Gud og eig den Heilage Ande.

Gud har gitt oss eit pant og innsegl på vår arv, som me skal eiga inntil utløysingsdagen. I ordet som er vist til ovanfor las me korleis det gjekk til å bli frelst: «Og i Han (Jesus) har de og, då de hadde høyrte sanningsordet,

evangeliet om dykkar frelsa - i *Han* har de og, då de var komne til trua, fått den Heilage Ande til innsegl, som var oss lova, han som er pantet på vår arv til hans eigedomsfolks utløysing, hans herlegdom til lov.» (Efes. 1, 13-14).

Av dette ser me at om du har kome til trua på Jesus ved å høyra evangeliet om han, han som har utløyst oss ved sitt blod og kjøpt oss til sin eigedom, har du fått den Heilage Ande som Guds pant og innsegl på di frelse, på at arven er din, at du er Guds arving og Kristi medarving.

«*Kvar den* som trur at Jesus er Kristus, han er fødd av Gud — kven er det som sigrar over verda, utan den som trur at Jesus er Guds Son». (1. Johs. 5, 1).

«Men de er ikkje i kjøtet, men i Anden, so *fram*t Guds Ande bur i dykk. Men er det nokon som ikkje har Kristi Ande, så høyrer han ikkje honom til». (Rom. 8, 9).

Nå kan eg tenkja meg at eit nytt spørsmål har meldt seg: Korleis kan eg vita at eg har fått den heilage Ande? Kanskje du også spør: Kva vil det seia å tru at Jesus er Kristus?

Trur du i hjarta ditt at Jesus frå Nasaret er Kristus, den levande Guds Son, den som Gud har utvalgt og sendt til verda for å ta bort verda sine synder, at han døydde for dine synder og sona dei ved sitt blod, sto opp att tredje dagen til di rettferdighet, for opp til himmelen og set ved Guds høgre hand, der han viser seg for deg og bed for deg? Finn du trøst i dette evangelium når du høyrer det forkynt? enten det er i forkynnelsen, vitnemål eller sang, eller du les de sjølv i Guds ord? Ingen finn trøst i evangeliet om Guds lamb, krossen og Jesu stedfortredande død og blod, utan å eiga den Heilage Ande. For det er Andens gjerning å openberra Jesus og herleggjera han for syndarharta, ta av mitt og gi dykk, seier Jesus.

Den rettferda som kjem av tru seier så: Ordet er deg nær, i munnen din og i hjarta

ditt - det er ordet om trua, de som me forkynner, for sannar du med munnen din at Jesus er Herre, og trur du i hjarta ditt at Gud vekte han opp frå dei døde, så skal du verta frelst. For *med hjarta trur ein til rettferd*, og med munnen sannar ein til frelse. For Skrifta seier: Ingen som trur på han skal verta til skamme». (Rom. 10, 8-11).

Her ser du at det å eiga den Heilage Ande er uløseleg knytta til Jesus, til ordet om Jesus. Har du Jesus, har du også Anden. Lever du i trua på Jesus, så lever hans Ande i deg. Det er årsaka til at sangaren syng: «Lev i hans frie nåde, så lever han sjølv i deg.» Vær i meg, så er eg i deg», er Jesu eigne ord.

Ei av årsakene til at mange kjem i tvil og anfekting, er den medfødde tilbøyeliche å søkja grunn til frelse i seg sjølv, til det me ser og kjenner i eige kjensleliv, til virkningane av nåden (den følbare nåde), i staden for til den Guds nåde Gud har gitt oss i Jesus og hans verk for oss. Når du det gjer, misser du synet på Jesus og blir oppteken med deg sjølv, og resultatet blir at du miser den følbare nåden i hjarta og kjem i mørke og tvil. Kvar er hjelpa?

Den finn du når du vender deg til Jesus og Ordet att, for Jesus er trua sitt opphav, trua kjem ved Kristi ord.

Den Heilage Ande kan du ikkje sjå med ditt naturlege auga, like lite som du kan sjå di eiga menneskelege ånd, eller den ånd som høyrer verda og det vantru menneske til. Men når du høyrer på eit verdsleg og vantru menneske sin tale, og ser det liv dei levre, då er du ikkje i tvil om kva Ånd dei er av. Då vil dei trå etter og søkja det som høyrer verda til, leva i begjær, søkja sitt eige, eiga æra og anseelse, overflod og nytelse, religiøsitet, koma seg opp og fram o.s.v.

Men der Guds Ande bur og set ved makta, vil ein trå etter det som høyrer Anden til (Rom. 8, 5-fg.) Andens første gjerning er å overbevise om synd, av di me av naturen ikkje trur på Jesus. Då vil du sjå og erkjenna

at i deg bur ikkje noko godt, det vil seia i ditt kjøtt, for du søker eiga æra både når du ber og vitnar om Jesus, du ser at det er noko i deg som endå til vil stela æra frå Gud ved å veksa på det Gud gir deg nåde til å bera fram frå han, syndige lyster og lengsler vil melda seg i ditt tankeliv endå i dine helligaste stunder, du ser og erkjenner at du er lettsindig, kald og likegyldig, har motvilje til å be, lesa Guds ord, kjenner deg skyldig i alt det dei forkynner om eit verdsleg og ufrelst menneske, synest du er ein stor hyklar som vedkjenner deg noko du ikkje er o.s.v.

Alt tyder på at du ikkje lever med Gud, at du ikkje har den Heilage Ande.

Kven trur du viser deg dette? Det er det første bevis for at Anden bur i deg, og at Han overbeviser deg om sannheten om deg sjølv etter naturen. Eit naturleg menneske ser ikkje dette, og lid ikkje under det, før Anden tek til å vekka det.

Dette gjer Anden for at du skal venda deg til Jesus og tru på Jesus, leva i nåden åleine. Og når du vender deg til Jesus og Ordet

om han, då ser du at dette du lid under og står så makteslaus overfor, det tok Jesus på seg og sona det ved sitt offer og blod, difor er der ingen fordømmelse for den som er i Kristus Jesus. Men Gud, som er rik på miskunn, hev for sin store kjærleiks skuld som han elska oss med, gjort oss levande med Kristus, endå me var døde ved våre misgjeringar - *av nåde er de frelste* - og vekt oss opp med han og sett oss med han i himmelen, i Kristus Jesus, so han i dei komande tider kunne visa den ovstore rikdomen av sin nåde ved godleik imot oss i Kristus Jesus. For av nåde er de frelste, *ved tru*, og det ikkje av dykk sjølve, det er Guds gåva, ikkje av gjeringar, so ikkje nokon skal rosa seg. (Efes. 2, 4-9).

Sidan me er rettferdiggjorde av trua, har me fred med Gud, ved vår Herre Jesus Kristus, han som me og har fenge tilgjenge ved til den nåden som me står i, og me rosar oss av von om Guds herlegdom. (Rom. 5, 1.

Amund Lid

Men vi har ikke mottatt verdens ånd, men den ånd som er av Gud, for at vi skal kjenne det som er oss gitt av Gud

(1. Korint. 2, 12)

Paulus betenker seg ikke på med rene ord å se, at det naturlige menneske fatter ikke de ting som hører Guds And til. Han kan ikke kjenne dem. (1. Korin. 2, 14). Det har nok vakt mye motsigelse og forargelse, at den naturlige menneskeforstand og åndsdyktighet således frakjennes all evne til å oppfatte, bedømme og tale om de åndelige ting, slik de er i sitt egentlige vesen. Men Skriftens utsagn er i dette sykkle klart og kan ikke misforsåes. Og hva Paulus sier, er kun det samme som

Jesus sa til Peter: «Kjøtt og blod kan ikke åpenbare deg det» (Matt. 16, 17).

Men at de ting vår frelse avhenger av, er i den grad etter sitt naturlige vesen skjult for den menneskelige forstand, de anfekter ikke Paulus. Han er allikevel overbevist om deres sannhet og kjenner dem, - ikke i kraft av noen blott og bar antagelse eller ved noen logisk avslutning eller ved beviser, som han møysommelig har samlet sammen fra lærde menns verker og dypsyndige spekulasjoner

over de overnaturlige ting.

Han vet at der er en bedre vei til slik klarhet og visshet, som det her er tale om. Og veien er denne: «For oss har Gud åpenbart det *ved sin Ånd*.

Hvis Gud hadde holdt sin Ånd tilbake, da ville ennu hele verden ligge i mørke, og ingen, ikke en eneste en, ville ha noen sann erkjennelse av Gud og veien til Gud, — et mørke, hvis ende er «det yderste mørke», hvorfra der ingen utgang finnes.

Å være uten den hellige Ånd er å mangle en sans, som gjør at en hel verden - Åndens verden - er lukket for deg.

Der er en verden omkring oss av farger og lys og skjønnhet. For den blinde er denne verden lukket. Man forteller ham om den, - la det bli skildret for ham med de mest treffende og veltalende ord. Så lenge hans øye er blint, vil det dog være umulig å føre ham endog til den tilnærmelsesvis riktige forståelse av, hvordan denne farvenes og lysenes verden ser ut, og hvor skjønn den er.

Den døve hører ingen toner og oppfatter ingen musikk. At den døve ingen musikk hører, er ikke noe bevis for at der ingen musikk finnes. Det viser bare at han lider av den beklagelige mangel å være uten en av de viktigste sanser.

Den åndelige verden er lukket for den som

mangler Åndens sans. Der finnes åndelige døve og åndelige blinde, som er dristige nok til derav å dra den formastelige slutning, at der finnes ingen slik åndens verden, som den Bibelen og de kristne taler om. Men derved avlegger de kun vinesbyrd om sin egen blindhet. Åndens verden er der allikevel.

Øyets verden er usynlig uten øye. Åndens verden er usynlig, uhørlig, i det høyeste en død og kald læresetning, for den som er uten Ånden.

Har jeg den Hellige Ånd? er derfor et spørsmål av den største praktiske interesse. Og bønner: «Ta ikke den Hellige Ånd fra meg!» (Salme 51, 13) den mest nødvendige av alle bønner.

Denne veileder, hvis nærværelse er mer dyrebar enn en samtale med Frelseren selv - se åpenb. 16, 7) - er han også til for deg? Hvis du ikke har ham, vil intet i verden kunne erstatte ham for deg. Du kan *lære* sannheten. Andre kan forkynne den for deg med klare overbevisende ord. Men kan de få den til å trenge inn i ditt hjerte? Kan du i ditt indre overbevises, røres, trøstes ved noe annet enn ved den Hellige Ånds dype virkninger i ditt indre menneske?

Den som beder, han får. Amen!

Johannes Brandzeg.

Returadressa er :

Lov og Evangelium, 5400 Stord